

Warszawa, dnia 15 marca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1332/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Michał Bukiewicz

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Marcelina Pelka

4. przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 15 marca 2023 r.

5. sprawy P. S., syna R. i E., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9. z dnia 28 września 2022 r. sygn. akt III K 466/20

11. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty i kwotę 30 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1332/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 28 września 2022 roku, sygn. akt III K 466/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P. S.	Sytuacja majątkowa oskarżonego	Informacja e - (...)	k. 193
2.1.1.2.	P. S.	Oskarżony jest osobą karaną	Aktualna Karta Karna	k. 195 - 195v.
2.1.1.3.	P. S.	Figurowanie przez oskarżonego w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	Dokument wydany przez Komendę Stołeczną Policji	k. 197
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacja e - (...)	Załączony dokument urzędowy został		

		sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.2	Aktualna Karta Karna	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.3	Dokument wydany przez Komendę Stołeczną Policji - Wydział Ruchu Drogowego	Załączony dokument został sporządzony przez uprawniony do tego organ. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały wiarygodności danych dokumentu.	
1.1.6.	<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne)</i>		

oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, dokonanie ich powierzchownej i wybiórczej analizy przy zaniechaniu wszechstronnego rozważenia i wzajemnego skonfrontowania we wnikliwy sposób treści całokształtu materiału zgromadzonego w sprawie, sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego rozumowanie, w szczególności poprzez przyjęcie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>założeń niepopartych materiałem dowodowym i zeznań świadka B. B., z których wynikać miała wina oskarżonego, bez uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego i wniosku o przesłuchanie jego matki - E. S..</p> <p>Ponadto, brak rozstrzygnięcia przez sąd I instancji niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w szczególności w odniesieniu do przedstawienia wersji wydarzeń przez oskarżonego i tego, co widział faktycznie, a tego, co się wydawało świadkowi B. B..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia wskazanych przez skarżącego</p>				

przepisów
postępowania.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53). W ocenie Sądu Okręgowego, warunek ten został w przedmiotowej

sprawie spełniony.
To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a w środку odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez sąd I instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe.

W ocenie Sądu Okręgowego, sąd I instancji trafnie ocenił zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, a następnie wyprowadził właściwe wnioski. Zgodzić trzeba się w pierwszej kolejności z Sądem Rejonowym, że zeznania B. B. (2) są wiarygodne, konsekwentne oraz wewnętrznie i zewnętrznie spójne. Świadek, opisując sposób, w jaki P. S. w dniu zdarzenia prowadził pojazd, obrazowo wskazał, że oskarżony "jechał zygzakiem". Tego typu opis jednoznacznie sugeruje, że osoba

prowadząca pojazd mogła być pod wpływem alkoholu bądź innego środka odurzającego. Odnosząc się do argumentacji prezentowanej przez skarżącego, stwierdzić należy przy tym, że określenie "jechać zygzakiem" jest powszechnie zrozumiałe, oczywiste i nie budzi żadnych semantycznych wątpliwości. B. B. (2) nie musiał zatem szczegółowo tłumaczyć, co rozumie pod ww. pojęciem, aby jego zeznania zasługiwały na miano wiarygodnych, precyzyjnych i niebudzących wątpliwości. Za bezpodstawne uznać należy także sugestie apelującego, jakoby ww. świadek celowo zeznawał na niekorzyść P. S., motywowany "negatywnymi emocjami" oraz uprzedzeniami istniejącymi pomiędzy nim a oskarżonym. B. B. (2) zeznał jedynie, że regularnie widywał podsądnego oraz, iż oskarżony często spożywał alkohol. Oskarżony wyjaśnił przy tym, że B. B.

(2) nie darzy go sympatią, wskazując na istniejący pomiędzy nim a ochroniarzem konflikt związany z procedurą otwierania bramy wjazdowej. W ocenie sądu II instancji, powyższe okoliczności są zdecydowanie niewystarczające do przyjęcia, że B. B. (2) miał uzasadniony motyw, aby składać niezgodne z prawdą zeznania obciążające P. S., samemu narażając się przy tym na odpowiedzialność karną.

Zeznania B. B. (2) znajdują ponadto pełne potwierdzenie w opinii biegłego toksykologa. W owej opinii wprost wskazano, że P. S. w stanie nietrzeźwości, o którym mowa w art. 115 § 16 k.k., znajdował się już w momencie prowadzenia pojazdu. Biegły jednoznacznie stwierdził, że przyjęta przez oskarżonego linia obrony, polegająca na twierdzeniu, iż alkohol spożywał on dopiero po zakończeniu jazdy, jest niewiarygodna i nie znajduje

oparcia w wynikach przeprowadzonych badań. Zgodzić należy się przy tym z sądem I instancji, że sama opinia jest jasna, jednoznaczna i nie budzi wątpliwości co do swojej rzetelności i wiarygodności. Została ona dopuszczona przez Sąd Rejonowy w odpowiedni sposób, w odpowiednim momencie i zdecydowanie nie jest ona oparta "w znacznej mierze na przypuszczeniach i prawdopodobieństwach", jak to stara się sugerować obrona. W związku z powyższym stwierdzić należy, że nie ma racji apelujący twierdząc, iż stawiany P. S. zarzut oparty jest wyłącznie na zeznaniach B. B. (2). Oskarżony nie zaprzeczał by prowadził pojazd w czasie i miejscu wskazanym w zarzucie. Tym samym potwierdził w istotnej części zeznania świadka. Decydującym dowodem była natomiast dla ustalenia znamienia znajdowania się kierującego w stanie nietrzeźwości treść opinii biegłego w

zestawieniu z
wynikami badania
oskarżonego na
zawartość alkoholu
w organizmie.

Zasadnie również
Sąd Rejonowy nie
uwzględnił wniosku
o przesłuchanie
matki oskarżonego -
E. S., której zeznania
byłyby irrelewantne
dla ustaleń, czy
podsądny dopuścił
się popełnienia
zarzucanego mu
czynu. P. S.
prowadził bowiem
samochód w
towarzystwie (...)
znacznie wcześniej,
w czasie jeszcze
nieobjętym
stawianym mu
zarzutem. Ustalenie,
że oskarżony w
chwili podróżowania
z E. S. był trzeźwy,
w żaden sposób
nie przesądzałoby
tego, czy był on
trzeźwy w czasie
inkryminowanego
zdarzenia.

W odniesieniu do
zarzutu naruszenia
przez sąd I instancji
art. 5 § 2 k.p.k.
stwierdzić należy
przede wszystkim, że
jak zasadnie podnosi
się w orzecznictwie,
"zarzut naruszenia
art. 5 § 2
k.p.k. może być
uznany za skuteczny
tylko wówczas, gdy
zostanie wykazane,

że orzekający sąd rzeczywiście powziął niedające się usunąć wątpliwości, jednak nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo" (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2021 roku, sygn. akt II AKa 186/21). Jak już zostało wcześniej wskazane, Sąd Rejonowy zgromadził w przedmiotowej sprawie kompletny materiał dowodowy, który następnie ocenił w sposób prawidłowy, zgodny z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k. W efekcie nakreślony został jasny, jednoznaczny

<p>stan faktyczny niniejszej sprawy, z którego dobitnie wynika, że P. S. istotnie zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego. Podkreślenia wymaga przy tym, że do stwierdzenia, iż dana osoba prowadziła pojazd, znajdując się w stanie nietrzeźwości, nie jest wcale konieczne przyłapanie jej "na gorącym uczynku", o ile na zrealizowanie znamion czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. wskazuje kompletny i jednoznaczny materiał dowodowy. Taka właśnie sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, sąd I instancji słusznie nie dopatrywał się w niniejszej sprawie niedających się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uniewinnienie oskarżonego od stawianego zarzutu, ewentualnie zwrot sprawy do Sądu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Rejonowego celem ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	Błąd w ustaleniach faktycznych, skutkujący przypisaniem P. S. winy w sytuacji, gdy nie dokonano przesłuchania E. S., z którą w godzinach porannych podróżował oskarżony oraz danie wiary zeznaniom B. B. (2), który, operując nieostrymi i niejednoznacznymi pojęciami co do okoliczności i przebiegu zdarzeń, został przez Sąd Rejonowy uznany za wiarygodnego świadka, pomimo niewyjaśnienia istotnych rozbieżności w jego zeznaniach.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i nie budzą wątpliwości.</p> <p>Wskazać należy, że "błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7)" (Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt IV Ka 713/13). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy, gromadząc materiał</p>		

dowodowy i dokonując jego oceny, dopuścił się błędu faktycznego rozumianego w przytoczony powyżej sposób, co stanowiło przedmiot dokładniejszych rozważań w podpunkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia.			
Wniosek			
Uniewinnienie oskarżonego od stawianego zarzutu, ewentualnie zwrot sprawy do Sądu Rejonowego celem ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 28 września 2022 roku, sygn. akt III K 466/20.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w toku przedmiotowego postępowania materiał dowodowy poddany został prawidłowej ocenie przez sąd I instancji. Wnioskowanie Sądu Rejonowego jest logiczne, konsekwentne, zgodne z dyrektywami oceny dowodów określonymi w art.	

7 k.p.k., a ponadto zostało w przekonujący sposób uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia, ustalając wszelkie okoliczności istotne dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego. Zaprezentowane w treści wniesionej apelacji twierdzenia obrony okazały się natomiast niezasadne i nieznajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Z uwagi na powyższe, wnioski apelującego nie zostały uwzględnione, a zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty. Zgodnie bowiem z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, w razie nieuwzględnienia apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego, zwróconej przeciwko	

rozstrzygnięciu o
winie lub karze
zasadniczej, sąd
wymierza za
postępowanie
odwoławcze opłatę w
wysokości należnej
za pierwszą
instancję. Przepis
art. 2 ust. 1
pkt 3 ww. ustawy
stanowi z kolei, że
skazany w pierwszej
instancji na karę do
1 roku pozbawienia
wolności
obowiązany jest
uiścić opłatę w
wysokości 180
złotych.

Sąd Okręgowy
zasądził także od
oskarżonego na
rzecz Skarbu
Państwa kwotę 30
złotych tytułem
zwrotu wydatków
poniesionych w
postępowaniu
odwoławczym.
Przepis art. 636
§ 1 k.p.k. stanowi
bowiem, że w
sprawach z
oskarżenia
publicznego, w razie
nieuwzględnienia
środka
odwoławczego,
wniesionego
wyłącznie przez
oskarżonego, koszty
procesu za
postępowanie
odwoławcze ponosi
na ogólnych
zasadach ten, kto
wniósł środek
odwoławczy.

	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego była w niniejszej sprawie jedynym środkiem odwoławczym i nie została uwzględniona.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego, możliwości finansowe P. S. nie uzasadniają zwalniania go z ponoszenia kosztów procesu, zwłaszcza że instytucja zwolnienia z kosztów ma charakter wyjątkowy i jest odstępstwem od zasady ponoszenia owych kosztów przez stronę.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana